

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 275/05-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ante Potrebice kao predsjednika vijeća, te Lidiye Grubić Radaković, mr. sc. Branka Brkića, dr. sc. Zdenka Konjića i Hajrije Novoselec kao članova vijeća i sudske savjetnice Martine Slunjski kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženika D. S. zbog kaznenog djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH, odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Gospiću od 23. rujna 2004 godine, br. K-5/04, u sjednici održanoj 16. prosinca 2008 godine, u nazočnosti optuženika D. S. i njegovog branitelja V. M. odvjetnika iz Z. te zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorada Cuculića,

p r e s u d i o j e:

Odbija se žalba državnog odvjetnika kao neosnovana te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Presudom Županijskog suda u Gospiću temeljem čl. 411 st. 3 ZKP stavljena je izvan snage presuda Županijskog suda u Gospiću od 16. lipnja 1994 godine br. K-1/93 potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 25. listopada 1994 godine br. I Kž-670/94 u dijelu u kojem je optuženik D. S. proglašen krivim zbog kaznenog djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od petnaest godina, te je optuženik D. S. temeljem čl. 354 t. 3 ZKP oslobođen od optužbe zbog kaznenog djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH.

Protiv ove presude podnio je žalbu državni odvjetnik zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Optuženik D. S. podnio je odgovor na žalbu putem branitelja V. M. odvjetnika iz Z. i L. Š. odvjetnika iz Z., s prijedlogom da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana.

U odgovoru na žalbu kojeg je podnio putem branitelja V. M. odvjetnika iz Z. zatražio je da on i njegov branitelj budu pozvani na sjednicu drugostupanjskog vijeća, čemu je udovoljeno, pa je sjednica održana u prisutnosti optuženika D. S. i njegovog branitelja V. M. odvjetnika iz Z..

U pisanom očitovanju, kojeg je usmeno ponovio sjednici prisutan zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, predloženo je da se žalba državnog odvjetnika prihvati u skladu sa žalbenim prijedlogom.

Žalba nije osnovana.

Nije u pravu žalitelj kada u žalbi navodi da je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1 t. 11 ZKP, s tvrdnjom da postoji proturječje između izreke presude i njenih razloga, te razloga presude međusobno.

Naprotiv, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da činjenični opis djela koje se optuženiku stavlja na teret, ne sadrži opisanu konkretno određenu radnju izvršenja za optuženika, pa ostaje nejasno da li se optuženika izravno ili neizravno tereti u opisu skupne radnje, jer se navodi u množini „maltretirali civilno stanovništvo....“, i „naročito noću pucali po civilnim objektima, ograničavali im kretanje dalje od kuća“, te je također izostao opis uloge optuženika u dijelu činjeničnog opisa djela u kojem se navodi da je zapaljena kuća tromblonskom minom, a zatim ubijani civili, pa je nejasno da li se optuženiku stavlja na teret naređivanje ili izravno izvršenje kaznenog djela. Prema tome, ova utvrđenja i zaključci u prvostupanjskoj presudi u potpunom su suglasju s izrekom presude, pa na taj način nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1 t. 11 ZKP, kako se to neosnovano tvrdi u žalbi državnog odvjetnika.

Također, iako se u žalbi tvrdi da postoji međusobno proturječje u razlozima prvostupanjske presude, te da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, čime bi se ostvarila bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1 t. 11 ZKP, sadržaj žalbe ne sadrži objašnjenje za ovu žalbenu osnovu, već iz razloga žalbe proizlazi da se u ostalom dijelu državni odvjetnik žali zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i to u najvećem dijelu, osporavajući ocjenu prvostupanjskog suda o vjerodostojnosti provedenih dokaza. No, neovisno o činjenici da žalba ne sadrži sve razloge za žalbenu osnovu bitne povrede odredaba kaznenog postupka koja se ističe u uvodu žalbe, sud drugog stupnja je ispitao i u ovom dijelu prvostupanjsku presudu po službenoj dužnosti u skladu s odredbom čl. 379 st. 1 t. 1 ZKP, te je utvrđeno da nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1 t. 1, 5, 6, 8 do 11 ZKP.

Nasuprot tvrdnjama žalitelja, sud prvog stupnja na osnovi provedenih svih raspoloživih dokaza, pravilno je zaključio da nije dokazano da bi optuženik počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret. Naime, od devet ispitanih svjedoka, osam svjedoka koji dobro poznaju optuženika jer su njegovi susjedi, suglasno je u tvrdnji da nikada nisu vidjeli optuženika naoružanog, niti obučenog u uniformu bilo koje paravojne formacije koje su bile formirane na tom području. Nadalje, nitko od svih devet ispitanih svjedoka nije potvrdio navod u optužnici, da je optuženik bio u bilo kakvoj izravnoj vezi s paljenjem kuće D. O. i ubojstvom civila koji su se sklonili u podrum te kuće. Čak štoviše, svjedokinja M. O. na čiji iskaz se poziva žalitelj, govori o tome kako ju je optuženik kritične zgođe upozorio da

ranije skuha ručak i da će biti pucanja, što je kod nje izazvalo strah, ne navodi pritom niti jednu drugu radnju ili ponašanje optuženika koje bi ga dovelo u izravnu vezu s događajima koji su prethodili i onima koji su uslijedili po činjeničnom opisu iz optužnice. Ova svjedokinja, iskazujući da su u konobu u koju su se sklonili ona i njeni suseljeni, ušle četiri naoružane osobe, tvrdi da dvije osobe poznaje, te ih identificira po imenu i porijeklu, no ne spominje da bi među njima prepoznala i optuženika. Prema tome, ako je i točno da je optuženik upozorio svjedokinju kao svoju susjedu na pucnjavu koja bi mogla uslijediti, ta činjenica ne ulazi u kriminalnu zonu kaznenog djela za koje se optuženika tereti na način opisan u optužnici, pa je taj dio iskaza na koji se poziva žalitelj, irelevantan u odnosu na odlučne činjenice.

Stoga je na temelju provedenih dokaza, sud prvog stupnja pravilno zaključio, da nije dokazano da bi optuženik počinio kazneno djelo za koje je optužen, pa je žalbu državnog odvjetnika valjalo odbiti kao neosnovanu.

Kako Vrhovni sud Republike Hrvatske, ispitujući prvostupanjsku presudu po službenoj dužnosti u skladu s odredbom čl. 379 st. 1 t. 1 i 2 ZKP, nije našao da bi bila ostvarena bitna povreda odredba kaznenog postupka, a niti povreda kaznenog zakona na štetu optuženika, to je po čl. 387 ZKP presuđeno kao u izreci.

U Zagrebu, 16. prosinca 2008. godine

Zapisničar:
Martina Slunjski, v.r.

Predsjednik vijeća:
Ante Potrebica, v.r.